

LBRIS

We know
books

Stelian Țurlea

Colecția NOD

Coperta: Daniel NICOLESCU

Fotografia copertei: Daniela TOMESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN

Femeia Deltei : povestiri / Stelian Țurlea. -

București : Integral, 2023

ISBN 978-606-992-701-4

821.135.1

FEMEIA DELTEI

- povestiri abracadabrante -

© INTEGRAL, 2023

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-701-4

INTEGRAL

Firește, neobositului meu editor Costel Postolache care, ca de fiecare dată, chiar și în vremurile dificile de criză, a inclus cartea în planurile sale editoriale.

Și, cu deosebire, tuturor celor care cred în artă, oricare ar fi felul ei de manifestare, și mai ales în virtuțile de vindecare ale muzicii.

Cuprins

Petrecere cu Glenfiddich / 9

Vernisaj cu emoții / 25

Coțofenele / 42

Un corcoduș aprins de flori / 63

Prisencolinensinainciusol / 81

Prințesa la ceremonie / 95

Femeia Deltei / 106

Mulțumiri / 143

Petrecere cu Glenfiddich

Nu poți irosi ocazia, altfel plătești cu propria-ți soartă, poate chiar cu viața.

Lucrez la *Atelier*, o firmă al cărei nume păcălește, de fapt e un punct de lucru al unei fabrici de mobilă cu reprezentanțe cam prin toată țara, aici se fac doar mese și scaune. Vreo douăzeci și cinci de oameni, nu mai mult, majoritatea femei, care se ocupă mai ales cu înclaiatul, o hală cât un teren de hochei, care într-o vreme a fost hală de pește, câteva încăperi mai mici folosite ca depozite și o alta cu geamuri pe două laturi, ca un chioșc de portar, de unde ne supraveghează șeful.

Cred că au ales locul ăsta pentru punctul de lucru, cu aproape două decenii în urmă, pentru că poți ajunge ușor din orice direcție; e într-o margine a orașului, deloc aglomerată, într-un cartier de case modeste, cu spații mari între ele; chiria sigur e neînsemnată, dacă nu cumva hala va fi fost cumpărată pe o sumă modică, nu știu. Peste toate, mai ține de ea și o clădire părăginită acum, va fi fost vreo administrație sau ceva de genul ăsta, din cărămidă, cu etaj, unde în primii ani se organizau ședințe cu boșii sosiți de la centru,

apoi o vreme se țineau chefuli, până când, deloc îngrijită, casa nu mai prezenta siguranță, la etaj nu mai avea nimeni curaj să urce, instalațiile se stricaseră, în cele din urmă a fost debransată de la utilități. Dar dacă vrei, nu te împiedică nimeni să te duci să stai la o băută, măcar la parter. Îți asumi riscul. Nu e încuriat și poți intra oricând. Îi zicem Refugiu.

Șeful de-acum nu prea mai umblă prin hală, stă mai mult în chicineta lui și se uită pe geam. De ceva vreme, nu mai face nici asta, nu se mai ridică din scaun, după ce ajunge, cum-necum, la slujbă. Nu că ar fi bătrân, dar s-a căptușit cu o tuberculoză pe care a neglijat-o ani la rând, până a dat în cancer, dacă nu cumva asta fusese de la început, îl neglijează și mai abitir, fumează ca un turc, până se îneacă în tuse și trebuie să-l scoatem la aer pe brațe, după care se oprește o oră, două, nu mai mult. Sunt zile când sudează pur și simplu țigările, așa am auzit prima oară expresia și am înțeles ce înseamnă.

Fusese pus șef de mai marii de la centru puțin după ce se înființase punctul de lucru, făcuse treabă bună o mare parte din vreme, până când boala l-a stors de puteri, a vrut să abandoneze, l-au rugat să continue, n-aveau înlocuitor atât de priceput, și pe urmă, când chiar nu se mai putea conta pe el, au decis să-l țină până-și dă obștescul sfârșit, care vine azi, mâine, altfel n-ar mai avea din ce să trăiască, se știe că nu-și pusese bani de o parte, bruma pe care o mai avusese i-o șterpelișe

nevasta când fugise după precedenta lui criză, când noi aproape îi pregătisem ferparul. Puținilor care sugerau să fie scos la pensie, îi pânduau locul, li s-a explicat că, până să primească pensia în mână ar fi trecut trei, patru luni, așa spune legea, și până atunci n-ar fi avut ce să pună pe masă, așa că să mai aștepte și ei nițeluș.

Deci în fruntea punctului de lucru e un bătrânel neputincios cu un picior în groapă, dacă nu cu amândouă. Câțiva, nu mulți, jinduiesc după postul lui, nu se știe pe ce se bazează, n-au reușit vreodată să iasă în față prin ceva. Deocamdată stau în banca lor, dar miros eu ceva, mâine s-ar putea să fie altfel.

Mă interesează și știu pentru că sunt adjunctul bătrânului, mâna lui dreaptă carevasăzică, dar de când cu pandemia aș fi dat orice să fiu doar un biet pâlmaș. Cum nu mai avea putere și nici nu-l prea mai interesa, mă lăsase să decid totul și evident că toate mi se spărgeau în cap. Începuse criza. Lumea izolată în case își cam pierduse slujbele, nu mai avea bani și nu-i mai stătea gândul la scaune sau mese. Au urmat criza energetică și războiul vecin și toate s-au scumpit de-ți ies ochii din cap. Materialele ne vin din ce în ce mai rar și mai puține. Scaunele și mesele pe care nu mai apare nimeni să le cumpere nu mai încap în depozite și le îngrămădim pe unul dintre pereții halei. De la centru ni s-a ordonat să reducem drastic din cheltuieli și să mai scăpăm din oameni. Erau

douăzeci și cinci, jumătate sunt deja mulți. N-a fost chip să obținem vreo derogare.

Am întocmit o listă cu disponibilizați care, chipurile, venea de la centru. Mișteam cu nerușinare, dar nu voiam să mi-i urc în cap și să iasă revoltă. I-am pus pe câțiva să se intereseze la alte puncte de lucru, să vadă că situația e la fel de neagră. N-a mai fost revoltă.

Majoritatea pe listă erau femei. Dacă nu mai aveau ce înclia, ce să mai facem cu ele? Speram că înțelege, dar tot au făcut scandal cu chirăieli, de ce ea și nu cutare, care trage mâța de coadă, sau de ce-o țin pe cutare, care se fute cu nu știu ce maistru și n-are o familie de ținut în spate? Greu să le liniștești.

Majoritatea asta de femei voiau și ele să se impună, cu metodele lor. Întâmplarea face că mai toate erau fără bărbat, n-avuseseră vreodată sau le plecase în lume, nu știuseră să-l țină aproape, erau zănatnici, nu ședeam eu să-i analizez, Cum mai toți bărbații rămași în atelier erau însurați și nevestele îi cam așteptau la poartă, nu puteau să-și facă de cap, le era teamă să sară pârleazul, dacă nu voiau să-i aștepte acasă făcălețul ori să-și facă singuri de mâncare. Iar cei mai mulți își spuneau că păsărica de acasă e mai sigură, chiar și scofălcită, decât una proaspătă care îți cere sacrificii.

Așa că ajunseseam cam singurul bărbat disponibil pentru marea de femei înnebunite să aibă un mascul, n-or fi fost ele atât de multe să formeze o mare, dar măcar de un lăcușor erau. Mai

erau vreo doi ca mine, în afara celor însurați, dar unuia abia de-i dăduseră tuleiele, nu puteau pune bază pe el, sigur un nepriceput, iar celălalt fusese operat recent de hernie de disc și știa sigur că n-ar fi făcut față luptelor dintr-un pat conjugal.

Așa că năpasta căzuse pe mine. N-aș putea spune altfel decât năpasta. Mai toate mi-au acceptat refuzul și și-au văzut de treabă. Dar erau vreo două care aveau atâtă nevoie de bărbat că numai de asta vorbeau, își aminteau cine ce le făcuse cândva și cum, dar mai des își imaginau ce-ar face dacă ar avea o sculă ca lumea în mâinile lor sau între pulpele lor. Ți se făcea și milă.

Firește că uneia îi căzusem cu tronc, mai mult, își făcea vise cu mine. Mă aștepta, mă pândea, era convinsă că va pune mâna pe mine și-o să fiu al ei. Chiar dacă am încercat s-o conving că nu sunt în stare și nu sunt omul, voia cu dinadinsul să testeze cu ochii și mâinile ei. Povestea cum și-o trăsesese cu cutare ori cutare, îi descria pe indivizi de parcă ar fi trebuit să-i cunoaștem și noi sau să-i recunoaștem, relata în amănunt cum o pătrundeau și ea le striga „Arde-o, colonele!” înaintea fiecărui orgasm și-mi aminteam de prostituatele nenorocite din vremea Germaniei naziste care trebuiau să strige la fiecare preludiu sau orgasm „Heil Hitler!”

Nu era zi să nu apară pe neașteptate în spatele meu, să-mi arunce priviri languroase ori înfierbântate, să-mi spună ce mi-ar face sau ce ar vrea să-i fac, să mă întrebe când trecem la treabă, că

doar sunt singur, nu mă așteaptă nimeni acasă, s-a interesat ea și nici n-am vreo obligație, iar ea e singură-singurică, se știe. Ba are și o casă mare, nu o chichineată ca a mea. Venea după mine la vestiar și budă, mă aștepta în ușă, doar-doar. Când plecam, făcea în așa fel să-și potrivească pașii cu ai mei până în stația de tramvai, ședea într-o cu totul altă direcție decât mine, dar de câteva ori m-am trezit cu ea că se dă jos în stația mea. Cred că nu o dată a mers în urma mea până aproape de casă, ca un cățel. Degeaba îi ziceam: Măi, femeie, lasă-mă în plata Domnului! Vezi-ți de drumul tău! Părea și mai înverșunată. Odată mi-a zis că ăsta e drumul ei, lângă mine. Începuse să mi se facă mie rușine de cum se ținea de mine. Mă gândeam că un om cu scaun la cap își zice că sigur a fost ori este ceva între noi, iar eu voi fi fost un mârșav sau măcar un mitocan și neglijasem femeia, după ce ea mi se dăruise. Îneebuneam când îmi imaginam așa ceva. Își pusese chiar vreo două colege să mă întrebe ce am cu ea de o ignor atâta, biata femeie suferă.

— Și voi n-aveți altă treabă decât să faceți pe codoașele?

N-aveau replică.

Cu femeia asta mai e o problemă și mă gândesc că poate fi al naibii de periculoasă.

Emilia, așa o cheamă, un zdrahon de femeie, sigur are vreo sută de kile, poate mai mult, brațe cât pulpele mele, de mută singură o masă zdravănă de colo, colo. Când am făcut restructurarea,

s-a năpustit peste bietul bătrânel, care era într-o criză de tuse și nu-i putea răspunde, plângând cu lacrimi cât aluna și amenințând că ea se omoară chiar acolo în chicinața lui, că nu poate fi dată afară, mai bine s-o disponibilizăm pe soră-sa, mai tânără și fășneată, sigur își găsește de lucru în altă parte, cu cracii ei. Bănuiesc că pe vremuri bătrânul i-a tras-o, altfel nu văd cum de s-a înduioșat, a fost singura la care a cedat și a șters-o de pe lista celor dați afară. De atunci Emilia îmi poartă sâmbetele, dacă nu mă urăște de-a dreptul, făcusem prostia să-i zic Bătrânului, de față cu ea, că trebuie să respectăm lista, cum am primit-o și cine e înscris acolo, așa rămâne. Se întorsese spre mine și, cu o față roșie de furie îmi strigase: Vezi-ți de ale tale, coiosule, eu d-aicea nu plec!

Emilia asta bea cot la cot cu bărbații, fără să cadă sub masă, ba e în stare să-și facă și treaba, poate a fost o afacere bună că a rămas în atelier. Dar are meteahna de care am aflat abia acum, cu bărbații, sigur o are demult, dar la câți mișunau în hală toată ziua, nu m-am prins și nici nu se vedeau chiar toate.

Chestia e că a devenit atât de insistentă, a început să-mi fie de-a dreptul teamă. Și nu vreau cu niciun chip să i-o trag. Nu doar că e cum e, dar te pomenești că pe urmă nu mai scap de ea și adio viață!

Așa că am început să mă gândesc să găsesc o soluție.

Nu-mi trece prin cap s-o lichidez de-a dreptul. Nu mă văd cu un pistol în mână, nici n-aș avea de unde să fac rost, nici cu un cuțit să-l înfig în ea, n-am fost în stare să tai vreodată un porc și mă cam pierd când văd sânge, sau o sfoară s-o strângulez, sau o macetă să-i tai capul, ca în filme.

Să pun pe cineva să-i ia gâtul e exclus. Nu cunosc pe nimeni s-o facă, iar dacă aș cunoaște, n-aș avea banii să-l plătesc, mă gândesc că mi-ar cere pielea de mine. Și cine știe dacă nebunul care ar accepta să-i ia maul în locul meu n-ar trăncași la vreo beție, ca prostul, și pușcăriia mă paște până la bătrânețe!

S-o calc cu mașina, e iarăși exclus. Am o prăpădită de mașină, de-abia se târâie, iar ea e dita-mai huiduma, aș avea nevoie de un camion ca să poată trece peste ea.

S-o duc la un lac s-o înec, iar e aiurea, întâi, că habar n-am dacă ar merge cu mine, nici să-i spun că ne-o tragem la un picnic, al doilea, ar trebui mai înainte s-o îmbăt și nu cred că aș avea forța s-o trag după mine după aceea și dacă s-ar întâmpla să cad și eu în lac, am îmbulinat-o, nu știu să înot; și cel mai important e că nu există niciun lac în jurul nostru pe o rază de o sută de kilometri. Cum să creadă o invitație de genul: Femeie, hai să ne distrăm pe malul lacului!? Absurd. Nu e atât de proastă.

La otrăvuri nu mă pricep deloc. Și pe urmă și astea lasă urme. Dar mai ales mă trezesc că

mai nimerește altul peste otrava aia și ucid pe cine nu merită.

Pe urmă m-am gândit ce fac după ce-o mierlește și sunt de față. Rămân acolo și anunț poliția, sperând să constate că a fost un accident? Fug, după ce șterg toate urmele? Voi fi sigur că le-am șters pe toate? Dacă ne-a văzut cineva împreună sau se întâmplă să treacă vreun prost prin locul acela și să se întrebe ce fac ăștia doi?

Asta dacă s-ar petrece totul într-un loc pe care încă nu-l știu. Pentru că în mod sigur n-aș aduce-o acasă, m-aș umple de probleme. Deși sunt convins că știe unde locuiesc și ar putea să vină peste mine într-o zi, dar n-o să-i deschid nici de-al dracu! Iar la ea ar fi o prostie să mă duc, oricât m-ar ademeni. La final, să zicem că se întâmplă, nu trec prin aceleași dileme ca în câmp deschis sau într-o pădure?

I-am auzit pe mulți spunând că primul pas e greu. Și pe urmă? Cum faci pașii următori, curg pur și simplu? Nu vreau să ajung în situația să-mi spun: Tâmpitul, de ce nu te-ai gândit îndeștul?

Cum să-mi iasă o treabă curată, aseptică, definitivă și fără să ducă la mine?

Așadar mă tot gândesc la o crimă? Departe de mine! Nicio clipă nu-mi stă capul la o crimă! Eu vreau doar să scap de ea! Dar dacă-i spun: Femeie, cară-te! Nu vreau să te mai văd! ea sigur înțelege pe dos și sigur sare pe mine. Am mai pățit-o și încă cu femei care nu erau atât de pornite.

Când începuse să-i fie tot mai rău și de abia ajungea la lucru, Bătrânul a hotărât să doarmă la serviciu. Mi-a cerut să-i aduc un pat de campanie, o saltea groasă și câteva pături în chicineta lui și o măsuță cât mai mică, pe post de noptieră, la capul patului.

— Păi, încape?

— O faci să încapă! O tai la nevoie.

— Și de ce să nu stai matale la matale acasă, să nu te tulbure nimeni?

— Bine ai zis, să nu mă tulbure nimeni. Sunt singur. Nu mă tulbură nimeni. Când mă culc și când mă scol. Aici, când mă scol, v-aș avea pe voi. Ziua, vă văd pe fereastră. Acasă, n-aș vedea pe nimeni. Și dacă ar fi să-mi fie mai rău, acolo sau aici ar fi tot una. Mai degrabă aici ar fi mai bine, ați chema ajutoare.

Pas de-l contrazice!

Până la urmă mi-am făcut un plan măiastru, dacă-mi iese, îmi dau cel mai mare premiu.

I-am spus Balenei de-o petrecere cu Glenfiddich, numai pentru noi doi.

— Cine mama mă-sii mai e și Glendracu' ăla?

— Nu e un nene, e o băutură. Whiskey scoțian, madame, după mine cel mai bun.

— Arunci tu banii pe așa ceva?

— Și-ncă cum!

— Sper că nu dai doar un țoi, ci o sticlă mare.

— Două, doamna mea!

Mai să-i iasă ochii din orbite.

— Și când e treaba asta?

— Ai răbdare.

Emiliei i-am făcut surpriza într-o după-amiază când toată lumea era pe picior de plecare.

— Ce zici de un Glenfiddich?

— Adică chestia aia?

— Chestia aia.

— Mănânci, calule, ovăz? Unde mergem?

— Nu mergem nicăieri. Eu rămân aici, să am grijă de bătrân, cum am avut în ultimele zile. Tu mă aștepti în Refugiu. Mă duc să-l văd pe Bătrân și apar și eu.

I-a căzut fața.

— Credeam că mergem la un restaurant. Sau la tine și ne-o tragem după aia.

— Madame, nu știi vreun restaurant unde să aibă Glenfiddich. Or fi, sigur, dar nu le știi eu. Așa că l-am cumpărat. Și l-am pus la rece. Dar Bătrânul e pe primul plan, cum știi. Așa că spune dacă mai vrei.

— Zici că ai adus două sticle?

— Cum ai zis.

— Mari!

— Cele mai mari.

— Te aștept. Să nu mă faci să te aștept o viață și nici ca proasta! Te frâng, dacă-mi tragi clapa!

— Nicio șansă!

Am stat o vreme de vorbă cu Bătrânul, abia putea vorbi, respira greu și gâfâit. Mi-era o milă cumplită de el. M-am gândit să-i dau și lui o gură